

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 40/2011-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. februára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť P. J., P., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., P., vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7 Co 159/2010 z 28. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. J. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. februára 2011 doručená sťažnosť P. J. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv

a slobôd (ďalej len „listina“) a svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 159/2010 z 28. októbra 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že krajský súd namietaným uznesením potvrdil uznesenie Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C 51/09-119 z 3. júna 2010 vo výroku o náhrade trov konania a zároveň zaviazal sťažovateľa (v konaní pred všeobecnými súdmi v procesnom postavení žalobcu) nahradiť žalovaným trovy odvolacieho konania.

Sťažovateľ ďalej uviedol, že *„sa v civilnom konaní žalobou voči žalovaným domáhal vydania bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie nehnuteľnosti v jeho vlastníctve zapísanej na LV č... v kat. území P., a to parcely KN-C č... – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 215 m² v období od 23. 2. 2007 do 20. 2. 2009 vrátane. Sťažovateľ žiadal, aby súd zaviazal každého zo žalovaných zaplatiť mu sumu 1.468,53 EUR spolu so 6,0 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 23. 2. 2009 do zaplatenia.*

Svoju žalobu odôvodnil tým, že v predmetnej právnej veci sa jedná o výlučné užívanie nehnuteľnosti, parc. KN-C č... žalovanými. Na tejto nehnuteľnosti vo vlastníctve sťažovateľa sa nachádza bytový dom vo vlastníctve žalovaných.

Súd prvého stupňa vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh vo vzťahu k žalovaným voči každému z nich vo výške 88,- EUR, teda spolu vo výške 352,- EUR, podľa pol. č. 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý bol sťažovateľ povinný zaplatiť v lehote 10 dní odo dňa doručenia každej z týchto výziev. Vo výzvach bol sťažovateľ náležite poučený o tom, že ak nebude poplatok v určenej lehote zaplatený, súd konanie zastaví. Sťažovateľ si všetky výzvy prevzal dňa 25. 03. 2010.

Keďže sťažovateľ súdny poplatok za návrh nezaplatil, súd prvého stupňa podľa § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. konanie zastavil. O trovách konania súd rozhodol podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p., podľa ktorého, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa

muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. K zastaveniu konania došlo z dôvodu, že sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok za návrh, preto majú žalovaní právo na trovy konania.

Súd prvého stupňa o trovách konania rozhodol tak, že sťažovateľ je povinný nahradiť žalovanej v 1. rade trovy konania vo výške 279,96 EUR a každému zo žalovaných v 2., 3. a 4. rade trovy konania vo výške 259,98 EUR na účet právneho zástupcu žalovaných do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

Voči tomuto uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie doručené súdu dňa 8. 7. 2010, a to len proti výrokom, ktorými súd prvého stupňa rozhodol tak, že zaviazal sťažovateľa uhradiť žalovaným trovy konania.

Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, okrem výroku o zastavení konania a zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovanej v 1. rade trovy odvolacieho konania vo výške 19,65 EUR a každému zo žalovaných v 2., 3. a 4. rade trovy odvolacieho konania vo výške 18,85 EUR, na účet právneho zástupcu žalovaných do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.“.

Sťažovateľ v súvislosti s namietaným porušením svojich práv argumentuje najmä tým, že „proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 03. 06. 2010, sp. zn.: 16 C 51/2009, proti výrokom o náhrade trov konania uviedol, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Prešove, sp. zn.: 4 Co 40/2010, odvolací súd uznesením zo dňa 30. 4. 2010 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorý dovolacie konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku (v tomto konaní súd prvého stupňa nepriznal žalovanej náhradu trov konania) a nepriznal účastníkom náhradu trov dovolacieho konania. V odôvodnení uviedol, že nezaplatenie súdneho poplatku nemožno považovať za procesný úkon, ktorý by mal za následok zastavenie dovolacieho konania a preto aplikácia § 146 ods. 2 O. s. p. na daný prípad nie je dôvodná.

Krajský súd v Prešove v uznesení zo dňa 30. 4. 2010, sp. zn. 4 Co 40/2010 uviedol, že nezaplatenie súdneho poplatku nemožno považovať za procesný úkon, ktorý by mal za následok zastavenie dovolacieho konania, a preto aplikácia § 146 ods. 2 O. s. p. na daný prípad nie je dôvodná.“.

Podľa sťažovateľa bolo uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Co 40/2010 z 30. apríla 2010 súčasťou ním podaného odvolania, avšak krajský súd sa o ňom napriek tomu v odôvodnení namietaného uznesenia nezmienil. Sťažovateľ z uvedeného vyvodzuje, že sa krajský súd takýmto postupom odklonil od platnej judikatúry, keďže rozhodol inak ako iný senát krajského súdu, a pritom nijako neodôvodnil svoj názorový posun, čím mal zároveň významne narušiť princíp právnej istoty a legitímneho očakávania. Sťažovateľ na základe uvedeného zastáva názor, že sa takýmto postupom *„porušovateľ dopusti ľubovôle, odporujúcej základnému princípu materiálneho právneho štátu, ktorým je predvídateľnosť rozhodnutí orgánov súdnej moci a s nimi súvisiaci princíp právnej istoty, majúci v konečnom dôsledku dopad aj na rovnosť účastníkov súdneho konania“*.

V nadväznosti na to sa sťažovateľ odvoláva aj na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď citujúc napr. z nálezov vo veciach vedených pod sp. zn. II. ÚS 159/07, III. ÚS 328/05 a IV. ÚS 88/07, v ktorých je vyslovený názor, že je diskriminačný taký postup, ktorý *„rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne odôvodniť“*.

Podstata namietaného porušenia označených práv sťažovateľa spočíva podľa neho v tom, že krajský súd *„sa v sťažnosťou napadnutom uznesení nezaoberal odvolacími dôvodmi..., nepreskúmal dôkaz, na ktorý poukazoval..., iba prevzal odôvodnenie súdu prvého stupňa. Skutočnosť, že porušovateľ nevysvetlil, z akých dôvodov sťažovateľom predložený dôkaz (uznesenie KS v Prešove zo dňa 30. 4. 2010, sp. zn. 4 Co 40/2010) pre základ svojho skutkového zistenia neprevzal, má za následok protiústavnosť napadnutého uznesenia Krajského súdu v Prešove.“*

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Postupom porušujúcim čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd bolo základné právo sťažovateľa, podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, Listiny základných práv a slobôd a čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušené Krajským súdom v Prešove, uznesením zo dňa 28. 10. 2010, č. k.: 7 Co 159/2010.

3. Uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 28. 10. 2010, č. k.: 7 Co 159/2010, sa zrušuje.

4. Vec sa vracia na ďalšie konanie.”

Sťažovateľ zároveň žiada priznať úhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 314,18 € (vrátane dane z pridanej hodnoty).

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné

návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny a základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 159/2010 z 28. októbra 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 51/09-119 z 3. júna 2010 vo výroku o náhrade trov konania a zároveň ním krajský súd zaviazal sťažovateľa (v konaní pred všeobecnými súdmi v procesnom postavení žalobcu) nahradiť žalovaným v 1. a vo 4. rade trovy odvolacieho konania.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že toto ustanovenie rozoznáva ako osobitnú kategóriu návrhov tiež také návrhy, ktoré sú „zjavne neopodstatnené“, čím sa v záujme efektivity a hospodárnosti konania dáva ústavnému súde príležitosť posúdiť otázku prijateľnosti návrhu na ďalšie konanie ešte v štádiu predchádzajúcom jeho vecnému preskúmaniu. Ústavný súd môže podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnený odmietnuť návrh (sťažnosť) už pri jeho predbežnom prerokovaní za predpokladu, že na základe odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, ako aj argumentácie sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu dospeje k záveru, že sťažnosť *prima facie* nedosahuje ústavnoprávnu relevanciu, resp. že namietaným rozhodnutím nemohlo byť vzhľadom na jeho povahu a obsah zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených práv sťažovateľa.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Ústavný súd opakovane judikoval, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu možno vyvodiť, že ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákona všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento pri svojom rozhodovaní natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Vo všeobecnosti platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010).

Z podanej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v podstate požaduje revíziu uznesenia krajského súdu sp. zn. 7 Co 159/2010 z 28. októbra 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 51/09-119 z 3. júna 2010 vo výroku o náhrade trov konania.

Krajský súd odôvodnil v relevantnej časti potvrdzujúce uznesenie, ktorým zároveň priznal žalovaným v 1. až vo 4. rade náhradu trov odvolacieho konania, uvádzajúc:

„V danom prípade, ako to vyplýva z obsahu spisu, k zastaveniu konania došlo v dôsledku nezaplatenia súdneho poplatku zo strany žalobcu postupom vyplývajúcim z ust. § 10 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov. Nesplnenie si poplatkovej povinnosti je potrebné bez akýchkoľvek pochybností považovať za platobnú nedisciplínu. Platobná nedisciplína účastníka konania už sama osebe je očividne nežiaduca, nakoľko všeobecné súdy v ich agende zbytočne zaťažuje a ak účastník konania v tejto, nedisciplíne napriek výzve a upozorneníu na procesné dôsledky spojené s nerešpektovaním; výzvy pokračuje, ide o konanie, za ktoré musí niesť procesnú zodpovednosť, a to i vo vzťahu k jeho povinnosti nahradiť trovy konania.

Ak teda žalobca nesplnením si povinnosti zaplatiť súdne poplatky zo žaloby zaviniť zastavenie konania, pri rozhodovaní o trovách sa správne vychádzalo z ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p., podľa ktorého, ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Zo znenia ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. pritom nevyplýva, aby k zastaveniu konania malo dôjsť len v dôsledku procesného úkonu účastníka. Uvedené ustanovenie teda nevyklučuje, aby rovnaký následok mohol nastať aj v dôsledku iných skutočností, napr. v dôsledku nečinnosti účastníka pri plnení si svojej poplatkovej povinnosti. Argumentácia žalobcu o nemožnosti použitia ust. § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. na prejednávajúcu vec nie je správna.

Za takejto situácie odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 219 O. s. p. uznesenie vo výrokoch o trovách konania potvrdil.“

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že namietané uznesenie krajského súdu je primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ho považovať za exces alebo za prejav aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného a ako také kvalifikovať ako arbitrárne. Preto je z ústavného hľadiska akceptovateľné a podľa názoru ústavného súdu ním nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru. Rovnako tak nemohlo dôjsť podľa názoru ústavného súdu namietaným uznesením krajského súdu k porušeniu princípu legality vyplývajúceho z čl. 2 ods. 2 ústavy (resp. čl. 2 ods. 2 listiny), pričom v danom prípade zo sťažnosti zjavne vyplýva, že sťažovateľ tvrdí, že došlo k porušeniu tohto ústavného princípu v spojení s namietaným porušením jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia výslovne uviedol, že sa v okolnostiach danej veci nestotožnil s názorom sťažovateľa o nemožnosti použitia § 146 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku na prejednávajúci prípad. Tým zároveň odmietol ako nesprávny aj odlišný právny názor vyslovený krajským súdom v inej obdobnej veci, a to konkrétne v uznesení sp. zn. 4 Co 40/2010 z 30. apríla 2010, na ktoré sťažovateľ poukazoval a nevysporiadanie sa s ktorým označil vo svojej sťažnosti ako ťažiskový argument.

K sťažovateľom namietanej existencii obsahovo odlišnej judikatúry krajského súdu ústavný súd dodáva, že si je vedomý toho, že situácie, keď všeobecné súdy v iných konaniach obdobnú či zhodnú problematiku odlišne právne posúdia, nie je žiaduci. To však nemusí znamenať, že by každá takáto nezhoda musela mať bez ďalšieho za následok porušenie základného práva s ústavnoprávnym rozmerom a v každom prípade by to zakladalo nutnosť vyslovenia porušenia základného práva alebo slobody vedúceho zároveň k zrušeniu namietaného rozhodnutia. O zásah do základných práv a slobôd účastníka konania by mohlo ísť len za predpokladu, že by bol dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia v prerokúvanej veci.

V tejto súvislosti však ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu sp. zn. 4 Co 40/2010 z 30. apríla 2010, *v ktorom je vyslovený názor, že „nezaplatenie súdneho poplatku nemožno považovať za procesný úkon, ktorý by mal za následok zastavenie dovolacieho konania, a preto aplikácia ust. § 146 ods. 2 O. s. p. na daný prípad nie je dôvodná“*, uvedený názor je celkom ojedinelý a netvorí súčasť ustálenej judikatúry všeobecných súdov.

Preto vôbec nemožno uvažovať v tom zmysle, že by sa bol krajský súd v danej veci odklonil od stabilizovanej judikatúry všeobecných súdov, a nebolo ani nevyhnutné, aby sa touto argumentáciou sťažovateľa v danej veci podrobnejšie zaoberal.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž nemusí znamenať, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď, ale musí reagovať len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi odôvodnením rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 7 Co 159/2010 z 28. októbra 2010 a namietaným porušením označených práv sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 112/05), a vzhľadom na to podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá a rozhodovanie o zrušení napadnutého rozhodnutia, ako aj o úhrade trov konania je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou návrhu na rozhodnutie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. februára 2011